

Del còmic a la rauxa

Joan March Zuriguel, creador de la sèrie 'El Mini Rey', exposa pintures de gran format d'un agut sentit crític a la sala La Caixa de Santa Cristina d'Aro

. Foto: EL PUNT.

Joan March i Zuriguel (Granollers, 1952) no ha estudiat mai ni dibuix ni pintura, no ha viatjat a Nova York, de fet no ha viatjat gaire enlloc més enllà de l'extraradi de Barcelona, així que no ha exposat a cap galeria dels Estats Units, el Japó o Alemanya, no ha fundat tampoc cap moviment ni ha signat la portada de l'àlbum de cap estrella del pop, i encara menys li han dedicat retrospectives o publicacions monogràfiques de luxe. No és ni ric ni famós, declara l'artista a la breu nota biogràfica que consta a la seva pàgina d'internet (www.joanmarch.es [http://www.joanmarch.es]), al costat d'un retrat d'ell, amb un gros cigar a la boca i la cara tota coberta de la mateixa pintura amb què ha tacat la tela que li serveix de fons, però

aquest tipus arrauxat, franc i amb tirada al reneç i el grotesc, presenta des d'avui i fins al 10 de juliol a la sala La Caixa de Santa Cristina d'Aro, a través del col·leccionista Richard Vanderaa, una exposició que aplega una bona mostra de la seva obra pictòrica recent, unes teles de gran format d'entre el 2008 i el 2010 que contenen a dins una certa innocència i una certa ràbia, una barreja impossible de Paul Klee i Jean Dubuffet, passada pel filtre d'una sornegueria cent per cent marchiana.

Joan March, que té nom de banquer i de qui es diu que es va decidir a deixar-ho tot per pintar després de cobrar una copiosa herència, va començar sent un dibuixant de còmic, l'encarregat d'entintar, amb divuit anys, les historietes d'Escobar, abans d'emancipar-se i crear per a l'editorial Bruguera els seus propis personatges: Ambrosio Carabino, Ataúlfo y Gedeón, la Família Potosí, Don Meñique i, sobretot, Tranqui y Tronco i El Mini Rey. Fins al 1974, va abocar en les historietes tot el seu potencial creatiu, autodidacta i frenètic, però de cop va descobrir Picasso, i el seu món va canviar. Feia poc que havien inaugurat el museu de Barcelona, en una època en què l'entrada era gratuïta i l'artista malagueny encara no atreïa multituds, així que Joan March, que tenia llavors poc més de vint anys, es passejava almenys un cop per setmana per aquelles sales quasi buides, sense turistes ni vigilants, per impregnar-se d'una pintura a la qual assegura que deu molt més que el descobriment de l'art modern. "De Picasso, ho vaig aprendre tot, no només a pintar. Va ser el meu veritable pare", afirma en un altre text biogràfic. Poc després va decidir prendre's un descans en la seva feina de dibuixant durant quatre anys, que va consagrar a la pintura i la fotografia. Tot i que tornaria al còmic a finals dels setanta, el moment en què va crear les seves sèries més populars, la del Mini Rey per a Mortadelo o Ambrosio Carabino per al Super Pulgarcito, acabaria abandonant del tot l'ofici per dedicar-se a temps complet a la pintura, que s'acabaria imposant al gust per la fotografia per la seva capacitat de donar forma també a allò que l'ull no veu.

La seva, des del principi, ha estat una obra contra corrent, intestinal, additiva, volgudament grossera com el seu traç, propici al gargot i al degoteig, i a l'assimilació de llenguatges de carrer irreverents com les interjeccions anònimes dels grafitis. Lliure de tota preocupació per agradar, accepta la seva exclusió de les galeries comercials com una conseqüència natural del seu propi menyspreu per la comercialitat i per uns museus que han usurpat, diu, tant les formes arquitectòniques com el blindatge sagrat de les antigues catedrals.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 24-06-2011 Pàgina 44

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/427478-del-comic-a-la-rauxa.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss